

Matic Irman Kolar

V tokratni številki vas čakajo kar trije intervjuji, eden izmed njih je tudi intervju z našo ravnateljico Petro Klepec, ki je napisan v angleškem jeziku.

Pa prijetno branje!

Dogajalo se je ...

IZMENJEVALNICA

ZA BOLJŠI SVET IN ČISTI ZRAK!

UGASNIMO LUČI.

UGASNIMO RAČUNALNIK, KOGA NE DO TREBUJEMO.

SPOMLADANSKA IZMENJEVALNICA za učence od 1–6. razreda 6. april 2023

PRINESEN – ODNESEM – PODARIM, NAREDIM NEKAJ ZA NAŠ PLANET.

LINA Š.

• oblačila
• obutev
• igre, igrače
• knjige

LEPO OHRANI

2

Skrb učencev OŠ Mozirje za boljši svet in čisti zrak

Vse premalokrat pomislimo, da bi lahko s ponovno uporabo rabljenih stvari veliko prihranili. Pri tem pa ne gre le za prihranek, saj lahko s tem, da ne kupujemo vseh stvari novih, pripomoremo k ohranjanju našega življenjskega prostora. Zemlja je naš dom, zaradi sodobnega načina življenja pa se v njem že kažejo negativne posledice. Ljudje se v hitrem tempu pre malo zavedamo, da s svojimi nepremišljenimi dejanji, četudi so majhna in se nam zdijo nepomembna, dejansko škodujemo okolju. S preprostimi spremembami v svojem načinu življenja lahko vsak prispeva k varovanju okolja in planeta. Ena od takšnih možnosti je tudi ponovna uporaba stvari, ki jih mi sami ne potrebujemo več.

Eden temeljnih ciljev OŠ Mozirje je skrb za trajnostni razvoj. Z namenom, da bi učence ozvestili o pomenu varovanja okolja, hkrati pa pri njih spodbudili razmišljanje o tem, da je možno stvari ponovno uporabiti, privarčevati ter ohraniti naš planet zelen, lep in prijaznejši za nas in za naše zanamce, smo s pomočjo skupnosti učencev šole organizirali izmenjevalnico oblačil, knjig, družabnih iger ter igrač. V njej so sodelovali učenci od 1. do 6. razreda.

Kot prva šola v Zgornji Savinjski dolini smo izmenjevalnico - sejem organizirali v mesecu oktobru, ki je hkrati tudi mesec varčevanja. Zaradi odličnega odziva s strani učencev in tudi staršev smo podoben dogodek ponovno organizirali v mesecu aprilu. Ker je lepo videti nasmejane obaze otrok, radovednost in hkrati zadovoljstvo, da lahko tudi sami pripomorejo k skrbi za naš planet, bomo podobne dogodke organizirali dvakrat letno tudi v prihodnje.

Silva Dešman, svetovalna delavka

MLADI TEHNIKI

V petek, 31. marca, je potekalo regijsko tekmovanje Mladi tehnički. V kategoriji konstruktorstvo iz lesa sta tekmovala tudi osmošolca Maj Vreš in Izidor Černivšek. Z znanjem, izkušnjami in usklajenim sodelovanjem sta ugnala vse konkurenente, zmagala in se s tem uvrstila na državno tekmovanje. Za dosežek jima čestitamo, zanju pa bomo še navijali v maju.

KARIERNA ORIENTACIJA

17. marca smo se osmošolci odpravili obiskat Šolski Center Velenje, da bi se v devetem razredu lažje odločili za nadaljevanje šolanja. Najprej smo obiskali splošno gimnazijo, kjer so nas skozi igro bingo naučili nekaj nemških besed in nam povedali dobre in slabe strani gimnazije, ki jih vidijo sedanji dijaki. Ponudili so nam tudi brošure za športno gimnazijo.

Nato smo se prestavili v objekt, kjer je šola za storitvene dejavnosti. Največ zanimanja je bilo pri gostinski šoli, kjer so nam postregli z manjšimi kosi pice in čokoladnimi lizikami – cake popsi. Zanimiva nam je bila tudi učilnica, ki je namenjena učenju poklicu trgovca/trgovke in je opremljena kot trgovina v malem.

Pot smo z avtobusom nadaljevali do Medpodjetniškega izobraževalnega centra (MIC), kjer smo imeli malico. Najprej so nas popeljali skozi postopek prikaza izvedbe strojnih instalacij v kopalnici in s tem prikaz poklica strojni inštalater. Nadaljevali smo v delavnice popravil avtomobilov. Tam so nam predstavili poklic avtomehanika in vse delavnice, kjer poteka praktični pouk, in sicer avtomehanično, kleparsko, ličarsko in delavnico za avto elektriko. Ogled smo nadaljevali do učilnic, kjer smo se spoznavali s poklicem mehatronik, ki je v zadnjem času iskan ter zanimiv poklic.

To je bila zadnja predstavitev in polni vtisov, novih pogledov in misli smo se odpeljali nazaj proti naši šoli.

Andraž Tojnko Završnik, 8. b

Intervju

SARA ACMAN

Sara Acman, osmošolka OŠ Mozirje, se že pet let ukvarja z atletiko. Posveča se teku, kjer se udeležuje tudi tekmovanj. Letos jo čaka tekmovanje v Južni Koreji, ki zahteva odlično pripravljenost ter veliko kondicije.

Že dolgo časa ukvarjaš z atletiko. Kdaj si pravzaprav začela z njo?
Začela sem na začetku petega razreda, ko sem ugotovila, da mi to področje zelo leži.

Kaj pa te je pritegnilo?

Pritegnila so me tekmovanja, ki se jih zdaj udeležujem tudi v tujini, in pa tek na določene razdalje.

Imaš vzornika oz. vzornico?

Ja. Moja vzornica je Mozirjanka Maja Mihalinec Zidar.

Kje treniraš in katere discipline?

Treniram v Velenju in občasno tudi v Mozirju. Treniram discipline na 60, 100 in 200 metrov in vadim štafetni tek.

Verjamem, da moraš veliko trenirati. Koliko časa posvetiš treningom in kako potekajo?

Odvisno je od tega, katerega trenerja imam. Po navadi je trening dolg eno uro in trideset minut. Treninge imam vsak dan, razen ob ponedeljkih in med vikendom, ko so tekme.

Po navadi se najprej ogrejem s tekom na okoli dva tisoč metrov in z razteznimi ter atletskimi vajami. Nato pa stopnjujem hitrost teka na 80 metrov. Ko končam, vadim starte, distance, delam vaje za moč in stabilizacijo. Med treningom imam tudi kratke odmore, na koncu pa še iztek.

Vem, da ti ni lahko usklajevati treninge in šolo. Kako ti to sploh uspe? Ali ti to povzroča težave?

To usklajujem z nekakšno rutino vsak dan. Med tednom se mi zaradi treningov kakšen dan ne uspe učiti, med vikendi pa imam tekme in učenje sploh ne pride v poštev, zato pa sem pred testi tudi malo pod stresom.

Kakšen pa je tvoj tipičen dan in kaj počneš v prostem času?

Ko pridem iz šole, naredim naloge in se učim, dokler ni čas za trening. Po treningu pridem domov in se učim ali pa se odpravim malo ven. Zvečer se pripravim za spanje in pogledam kakšen film. V prostem času sem na telefonu, gledam filme, grem ven ali pa se družim s prijatelji.

Kot športnica se moraš zdravo prehranjevati. Kaj po navadi ješ? Katera je tvoja najljubša hrana in ali imaš kakšne razvade?

Za zajtrk po navadi pojem kos kruh z medom in kakšno jabolko. Malicam in kosim v šoli, za večerjo pa največkrat pojem jajca na oko. Med glavnimi obroki si privoščim tudi majhen prigrizek. Moja najljubša jed so makaroni s sirom. Si pa privoščim tudi čokolado, čeprav mi jo je moj fizioterapevt odsvetoval.

Udeležila si se že večjih tekmovanj, tekmovala si tudi v tujini. Kje je bilo to tekmovanje?

Lani sem tekmovala v Angliji in sem na 100 metrov zasedla 9. mesto, pri štafeti pa smo kot ekipa zasedle odlično 3. mesto.

Slišal sem, da te poleti čaka pomembno tekmovanje. Kje se bo odvijalo in ali se je težko pripraviti na takšno tekmovanje?

Tekmovanje se bo odvijalo v Južni Koreji, v mestu Daigu. So pa priprave na to tekmovanje zelo zahtevne in zahtevajo dobro pripravljenost ter veliko kondicije.

Katere od svojih uspehov bi izpostavila?

Izpostavila bi tekmovanje v Angliji in v Kopru, kjer sem dosegla odličen čas na 60 metrov, ki je znašal točno 7 sekund in 98 stotink

Kakšni pa so tvoji cilji za prihodnost?

Želim si podreti državni rekord na 60 metrov in se udeleževati večjih tekmovanj, s tem pa tudi obiskati več držav po svetu. V prihodnosti pa bi se rada udeležila tudi olimpijskih iger.

Nal Napotnik, 6. b

ANA VITA TAMŠE

Ana Vita je najina sošolka in dobra prijateljica. Je uspešna športnica, zato sva se odločili, da ji postaviva nekaj vprašanj o njenem športnih aktivnostih.

Ana Vita, katere športe si že trenirala?

Najprej sem trenirala namizni tenis, v prvem razredu pa se je pojavila tudi priložnost za odbojko. Trenerka, ki je na našo šolo prišla predstaviti Odbojkarski klub Mozirje, me je navdušila, zato sem se odločila, da bom poleg namiznega tenisa trenirala tudi odbojko s svojima prijateljicama. Ker sem kasneje že lela poizkusiti nekaj novega, zdaj treniram jahanje, pred kratkim pa sem začela tudi s treningi rokometu v Nazarjah.

Kateri šport od naštetih ti je najbolj všeč? Najbolj mi je všeč rokomet.

Koliko si bila starca, ko si začela trenirati prvi šport?

Kot sem že omenila, sem najprej začela z namiznim tenisom. Ko sem ga začela trenirati, sem bila starca sedem let.

Koliko časa si trenirala namizni tenis in v katerem klubu si igrala?

Namizni tenis sem trenirala štiri leta, in sicer v Namiznoteniškem klubu Savinja.

Namizni tenis ti gre dobro od rok. Kako to, da si nehala?

Malo sem se ga naveličala in v klubu so bili po večini sami fantje, torej ni bilo veliko dekliške družbe, ki bi je bila vesela.

Si veliko športno aktivna?

Ja, bi rekla, da sem, ja. Po šoli, vsem učenju in domači nalogi zelo rada grem ven, preizkušam kaj novega, npr. pred kratkim sem se začela učiti žongliranje ter stojo na rokah in oboje mi gre zdaj že precej dobro. Poleg vseh stvari, ki se jih učim na novo, pa vseeno treniram rokomet, ki ga lahko vadim tudi doma pred hišo, ter jahanje.

Kolikokrat na teden pa treniraš omenjena športa?

Rokomet treniram trikrat na teden, ob ponedeljkih, torkih in četrtkih, jahanje pa enkrat na teden.

Rokomet treniraš v Nazarjah. Kje pa obiskuješ ure jahanja?

Jahanje treniram na Paloma ranču. Zelo mi je všeč konj, ki ga jaham, to pa ni edina žival, ki me razveseli pri obisku ranča. Tam imajo tudi pudska Pepija, ki me vsakič spravi v smeh.

Kako to, da si se odločila, da se boš udeležila šolskega področnega namiznoteniškega tekmovanja?

Najprej, ko me je učiteljica prosila, da bi se ga udeležila, nisem bila najbolj navdušena, ko pa smo pri športni vzgoji malo igrali namizni tenis, pa sem videla, da mi po nekaj letih še vedno gre dobro od rok.

Kako so potekale priprave na tekmovanje?

V bistvu ni bilo prav veliko priprav. S sošolko sva kar med urami športne vzgoje, torej trikrat na teden, vadili namizni tenis.

Kako pa je potekalo tekmovanje?

Tekmovanje je bilo 4. 4. 2023 v Rdeči dvorani v Velenju. Ko smo prispeli, smo se najprej ogreli, nato pa se je tekmovanje pričelo. Igrali smo drug proti drugemu. Zmagovalec je igral proti drugemu zmagovalcu in tako naprej.

Si bila vesela zmage?

Zmage sem bila zelo vesela, čeprav je nisem pričakovala. Vesela sem tudi, da sem se na koncu le odločila, da se bom tekmovanja udeležila. Zmaga mi je prinesla tudi naslednje tekmovanje, četrtnfinalno tekmo, ki je bila 19. 4. 2023.

Ana Vita si je na četrtnfinalnem tekmovanju priborila peto mesto. Borila se je proti starejšim deklicam iz devetih razredov, zato je to bil še kako lep uspeh.

Alenka Repše in Ana Oblak, 6. a

“If you feel something that’s right in your heart, you should just do it.”

Two years ago, our school got a new head teacher, our former psychologist Petra Klepec. Right off she was challenged with handling quarantine and the consequences of the Covid-19 pandemic. Even though it was challenging, she successfully navigated the school along with its staff through it and is ready for other challenges that are to come – hopefully this time not a pandemic.

We're assuming that you went to a primary school like this when you were younger. What are your favourite memories from primary school?

I have really nice memories, because I attended a similar school like this one. I didn't go to school in Celje, where I live now, but in Petrovče. The size of the school was similar to this one. We had a nice scenery, a lot of possibilities to go around the school or to go for walks. It wasn't like now, where students are always under surveillance of some kind. When I was your age, we didn't have like a mandatory place to be after school, if you were driving home by bus. But I was walking to school and we were able to just hang around. I also have nice memories of my teachers; they were really warm. I had a nice relationship with my physics teacher. I think that it was a very nice period, because I was carefree. When I changed schools and went to Celje, I wasn't as carefree. It was a big difference.

Did you want to become a teacher as a child or were you interested in something else?

I never wanted to become a teacher and I never was a teacher. After gymnasium, I decided that I wanted to work with people. But not just any people – I wanted to work with kids. That's why I went to study psychology in Ljubljana. It was the only possibility at the time,

because in the 1990s you could only become a psychologist at their university. So, I went there and I studied psychology for 5 years.

When I got my degree, I didn't become a school counsellor right away. I went to work as a researcher for a Slovene tourist organization. I was analysing a lot of data and it was boring. When the head teacher had been changed in Mozirje and Andreja Hramec became a head teacher, there was a free spot to become a counsellor. I didn't hesitate and took the opportunity right away. It was something I always wanted – to work with kids. Not as a teacher, but something in between.

You were a psychologist before becoming a head teacher. Why did you want to become a head teacher at our school?

I really love this school. I've been here for 17 years now, and I think it has everything that a happy place requires for the children and teachers. I know that sounds like an idealistic form of being a head teacher, but it is safe here. If you compare this school to the school where I lived, and where my children go to school in Celje, there's a big difference. The surroundings are beautiful here, you have a lot of possibilities to go walking, to be safe in the afternoon.

I think that the teachers here are very good. I know that you only have the possibility to observe the teachers here, you don't have the possibility to observe the situation at other schools, but I do. I think that there's a good climate, relationships between the teachers and relationships with children. We don't have serious problems or issues with the behaviour of the students. There are some problems, but they come and go – it's the way that we resolve them that matters. So, when Andreja Hramec retired, I didn't hesitate. There were also teachers who have supported me before. They said that it might be a good idea, and I just felt it, you know? If you feel something that's right in your heart, you should just do it. And I'm not sorry. The first year was bad because of the Covid-19, but now it's good.

How did you feel on your first day as a head teacher?

Lost. Yeah, a little bit lost. I became the head teacher on 1st September 2021, and it was the time when we didn't know if we were going to stay in school or not. Then there was the self-testing and the quarantines, when children had to stay home, or the whole class had to stay home if one of the students was positive with Covid-19. It was a mess. Everybody was stressed, and I didn't deal with the problems or the issues that I wanted to. If you are a head teacher, you usually deal with students learning, feeling good at school or teachers learning/cooperating. You don't think that you're going to have to deal with Covid-19. That was the biggest issue that was happening when I became the head teacher. So, the first period was kind of stressful, but it's different now. It's better. I hope you feel it too.

How are you satisfied with the students and the teachers?

I'm satisfied, because I think that if you want to cooperate or be successful in a way, you have the possibilities. When it comes to teachers, if they want to learn new things or go abroad to learn, I always support them. There are a lot of teachers that want to do that, especially the young ones. There are also a lot of teachers that are right before their retirement, or they have

one or two years left. That's a different kind of rhythm of teaching. They are also the ones that are slowly letting go of the job. This year there are two teachers that are retiring. The most important thing is that they know that they have my support. On your side, on the pupils' side, I think that it is important that I was a counsellor before, because there are still a lot of students that want my advice of some kind. And I know that's different now, because I have a different role, but still, I'm very happy that they have the courage to come here and ask me something. I miss that because I also miss one on one with students a lot. That was most of my previous job – talking to students. On the other hand, I'm very happy because you are very successful. I think that's a sign that we are doing something right. Perhaps in the eighth and ninth grades sometimes students start letting go a little, you're not driven or motivated, you're just letting time go by. You have very low energy, and that is what the teachers are complaining about most. They want you to be active, but sometimes students are just passive. That's the thing that sometimes bothers me, mostly because I don't know how to make older students more active.

In the past two years our school went through different waves of Covid-19 and our education continued through online school. Would you ever consider having an online school without Covid-19?

No, never. I think that there is a good opportunity to work online with different tasks or projects – like flipped classrooms. You get an assignment here or do something at home and then continue at school. I think that that's very valuable. But school only online is a disaster. Not only was there an increase of addiction to all kinds of online material and mostly mobile phones, but somehow students lost their ways to communicate. Not only because of Covid, but because they used mobile phones particularly in the afternoon. I hate to see children or youngsters, three or four students, sitting on a bench and not talking to each other but being on their phones instead. That's a picture that really annoys me. I see it here; I see it everywhere. You've somehow lost the need or the intention to talk without your phones. I'm a strict mother when it comes to phones or anything technical, nevertheless my children are still very young, but I think it should be very limited until you are thirteen/fourteen years old.

What do you think the most important qualities for a safe school environment are?

It's the feeling that you have when you enter the school. If you can tell your problems to anyone, it's a safe school. If you have a feeling that you cannot talk to anybody then the school is not safe for that person. But that's very subjective. It matters what it's like for the majority. My goal is to make a safe school for anybody but not just on the topic of learning the right things – it's the way that we talk and breathe together. All the events that we have, all the meetings we have. That's why I insisted on the Fit break; so that you can see each other out of class. I hope that students can talk to teachers about themselves, not only about the subject that they learn. I hope they can go to the counsellor, to my deputy assistant – anybody here to seek help or advice. I think that's the main definition of a safe school because I think that it's very important for everyone to know that you are not here just to learn, you are here to become healthy young beings. Not just to become smart but also to be communicative, sensitive, to know how to take care of yourself and others and so on.

In the past few months, you upgraded our school in many different areas. What are your plans for the future?

I would love to have a basketball field. That would be a really nice thing to add to support children to practice sports outside. But it's not just the decision that I will make, it's the decision that the mayor will make because we get the money from the mayor's office for everything.

I would also like to build a sensory room somewhere in the school. I have a plan where, but I won't tell you yet because then my plan might go wrong. The sensory room is a place where you can just relax. Somewhere quiet and dark with nice music and soft walls, water and some balls to play with. It's not just for students in the regular programme, you must have in mind we have a programme for children with special needs. They really need that because they're all in one classroom and sometimes it's really overwhelming. A few of the children have very high sensory needs and they would benefit from a place like that.

I would like to make an outdoor classroom in the place where we have the school orchard. We'd build a bigger shed with some chairs and tables for kids to have class outside. I think that's enough for now.

We need to have a few small goals for the future, but the most important one is to build the rest of the school. In this summertime we're also going to change the windows, add some outer shading, change the colour of the school and thicken the walls so the children won't be so hot in the summer months.

**Thank you for your cooperation,
that is all.**

Sara Renko, Žana Praunseis, 9. b

Kaja Cajner, 9. a

Razmišlanje

Moj pogled na življenje

Moj pogled na svet in življenje se spreminja vsak dan. Z novim dnevom, novo uro, celo novo sekundo je moje življenje drugačno, kot je bilo prej. V preteklosti sem na vse stvari gledala s temnejšega zornega kota - zame je bilo, kot da svetla stran življenja sploh ne obstaja. A zadnje leto in ovire, ki sem jih doživel, so moj pogled na vse spremenile.

Prva stvar, ki sem se jo naučila je, da nič ni večno. Za nekatere to zveni še kako depresivno in mračno, vendar je to zares pomembna lekcija življenja. Vsakič ko sem v neudobni situaciji ali ko se mi nič ne zdi smiselno, se spomnim, da nič ni večno - slab dan bo minil in z njim tudi čustva, ki jih trenutno ne morem ustaviti. Čeprav posladkano, je misel, da življenje sestavlajo vzponi in padci, še kako resnična.

Še ena pomembna sprememba, ki je vplivala na moj pogled na svet, je moje razumevanje, da je nekatere stvari potrebno pustiti za sabo. Ljudje se nenehno spreminjam in včasih lahko to vpliva ne le na nas, temveč na našo okolico. Pride čas, ko prerastemo določene ljudi, navade in stvari. Ko sem se naučila, da je za moje počutje včasih pametno iti naprej in se ne ozirati nazaj, je življenje pridobilo nov smisel.

Obtičati v nikoli končajoči se zanki je v današnjem svetu, polnem negative, še kako lahko. Socialna omrežja, toksični ljudje in slabe navade nas lahko obvladajo, še preden bi jih mi imeli možnost obvladati. Po drugi strani pa lahko skozi ljubezen, odpuščanje in dobre navade nazaj zaživimo.

Največja lekcija pa je zagotovo ta, da postavljanje sebe na prvo mesto ni sebično. Ko začneš uživati v svoji družbi, se spremeni veliko stvari. Postavljati začneš meje in se zavedaš svoje vrednosti. Naučiš se, da ljubezni ne čutiš le do drugih, ampak tudi do sebe. Ko postaviš sebe na prvo mesto, s tem odpreš nov svet, ki ti ponuja neskončne možnosti za uspeh in srečo.

Ko ljubiš sebe, se tvoj pogled na življenje spremeni na pozitivno. Tvoja čustva in misli niso več odvisni od drugih, končno zaživiš.

Na kratko: moj pogled na svet je dober. Če izbereš mir, bo mir izbral tebe. Če vidiš v nečem nekaj dobrega, potem to že obstaja v tebi. Življenje je polno neskončnih priložnosti, a le takrat, ko v to verjameš in si zaupaš.

Žana Praunseis, 9. b

Moj pogled na življenje

V zgodnjem otroštvu me je bilo izredno strah teme. Mamo sem vsakič pred spanjem prepričala, da je, dokler nisem zaspala, sedela poleg mene na pogradu, saj me je bilo strah.

Točno se spomnim vikenda, ko je bila mama na službenem izletu, naju z bratom pa je prišla pazit babica. Pred spanjem sem tudi njo prosila, da se uleže poleg mene. Nisem bila zaspala, zato sva se pogovarjali. Pa me je vprašala, zakaj se tako zelo bojim teme. Odgovorila sem ji, da me je strah zaspasti, ker nočem za večno ostati v temi. Takrat sem prvič, pri starosti šestih let, govorila o smrti. Osem let kasneje ni slika nič drugačna, le moje noge so daljše, da lahko stopim korak ali dva nazaj in jo vidim v celoti.

Je najboljši način otroku razložiti smrt kot večno spanje? Kaj je potem življenje? Delček večnega ničesar, kjer vsak lahko izkusi biti nekaj? To je sicer ena bolj nihilističnih razlag življenja in njegova konca, vendar se mi zdi, da spodbudi največ vprašanj. Vprašanja radovednega človeštva pa so pripeljala do osebnih razlag, mnenj in posledično mnogih religij. Vsaka ima enak temelj, a vsaka svoja pravila. Katera od teh je potem resnična?

Na drugi strani nasprotuje znanost. Zavrže vse pomisleke o spontanem začetku življenja in utrjuje teorije na temeljnih stebrih naključja. Preciznost vesolja je težko dojeti, zato je religija neizogibna (zanimivo dejstvo: če bi bila gravitacija le kanček močnejša, bi se vesolje sesedlo vase – kakšne so možnosti, da ima gravitacija kot taka tako močen vpliv nad obstojem samega vesolja?).

Če je vesolje res nastalo po naključju, smo mi najbolj nehvaležna bitja v zgodovini obstoja. Naša družba stoji na osnovi, ki so jo ustvarili zatiralcji le v svoje dobro. Hodimo po krhkem ledu, ki ločuje demokracijo in anarhijo. Naši predstavniki, naša vlada in naše vodje stojijo pred nami kot vladarji brez hrbtenice. Šolanje nas pripravi na neizbežno gospodarsko ureditev, ki od nas zahteva delo, dokler ne postanemo stare, neuporabne ovire za kapitalizem. Lahko bi še nadaljevala in nadaljevala in kritizirala človeštvo, saj bi za svoje sovraštvo do naše apatije lahko napisala esej, dolg tisoče besed. Ampak sem malo preveč lena, da bi se mi dalo.

A po čistem naključju je vesolje poskrbelo za ravnovesje. Obstajajo ljudje, ki mi s svojo ambicioznostjo in radialno energijo lahko v trenutku polepšajo dan. Osebno se me najbolj dotaknejo ljudje, ki svoja čustva izražajo skozi umetnost: pisatelji v kavarnah za mizo s slušalkami v ušesih, risarji in slikarji v tihih skritih kotičkih muzejev, violinisti, izgubljeni v glasbi z zaprtimi očmi, in vsi tisti, ki plešejo, kot da jih nihče ne opazuje. Lepota je skrita vsepovsod, če jo le najdeš.

Skratka – življenje lahko vidimo na več različnih načinov (čisto odvisno od osebe in okolja, v katerem je odraščala), vendar nas religija, želja in cilji pripeljejo do skupnega izhodišča – namena. Ne glede na katero koli nihilistično perspektivo ima vsako živo bitje en in sam glaven cilj: potrpi in preživi.

Kaja Cajner, 9. a